pandud! — Tema meeleheitmine tõusis kõige kõrgemale tipule, kui ta selle peale mõtles, mil kombel tema peremees tema peale oli waadanud, tema peale, kelle meeleauususe üle mitte kahe wahel ei wõinud olla!! Et Smitson mitte hulluks ei läinud, see oli weel suur Jumala õnn.

Ilmaaegu otsis ja uuris politsei terwe Nju-Jorki läbi. Ilmaaegu oli ka Smitson ise, kes 2000 dollarit warga pea peale oli lubanud, kurjategijat püüdnud kätte saada. Kaks rasket päewa oli juba nõnda mööda läinud. Smitsoni hinge ahastus ja piin oli hirmus, ta kuiwas silmanähtawalt ära, ja nii ilmsi kui unenägudes seisis peremees tema ees ja wahtis oma suurte silmadega tema otsa. Teise päewa õhtul juba nägi õnnetu Smitson, et temal raha kättesaamise lootust enam pole ja temale tuli imelik hull mõte päha. Kolmandal päewal seisis kõikides Nju-Jorki seitungides järgmine kuulutus:

„Üks tundmata inimene on siin laupäewal enne lõunat 55. uulitsa peal sõitwas omnibuses rahapaki 85 tuhande dollariga ära warastanud ja see raha oli masinawabriku omaniku Anderson Brothers'i oma. Mina annan sellega wargale teada, et warastatud rahasumma kõige hiljem neljapäewa hommikul wara kell 9 minu kätte peab toodama, ehk muidu olen mina sunnitud ennast püssiga maha laskma. Auusa kodaniku surm piinaku siis warga südametunnistust. Toomas W. F. Smitson."

See kuulutus mõjus Smitsoni peale rahutawalt ja ta ootas külma werega, mis kuulutusest siis õieti wälja tuleb.

III.

Neljapäew jõudis juba kätte ja raha ei olnud ikka weel teegi toonud. Kell 6 hom. tõusis ta üles, ajas oma habeme ära ja pani enese korrapäraliselt riidesse. Tema oli kindlaste nõuuks wõtnud oma kuulutuse järele teha. Toomas W. F. Smitson istus kell 8 kirjutuslauda ja oli üsna rahuline; ta kirjutas mõned kirjad oma peremehele, sugulastele ja sõpradele ja seletas neile oma surma põhjuse ära ja ütles, et tema auu teda mitte ei luba elada. Siis — kell oli juba ½9 — wõttis tema oma wäikese taskurewolwri „Anderson Brothers'i patent", pistis wiis patroni sisse ja pani ta siis enese ette laua peale. Rewolwri kõrwale pani ta oma tasku-uuri — kell oli juba 10 minutit üle poole üheksa ja hakkas siis weel üht sigarit suitsetama. „Weel 20 minutit!" ütles ta ja pööris omad silmad kella poole. Nüüd tõstis imelik iseenese tapja omad

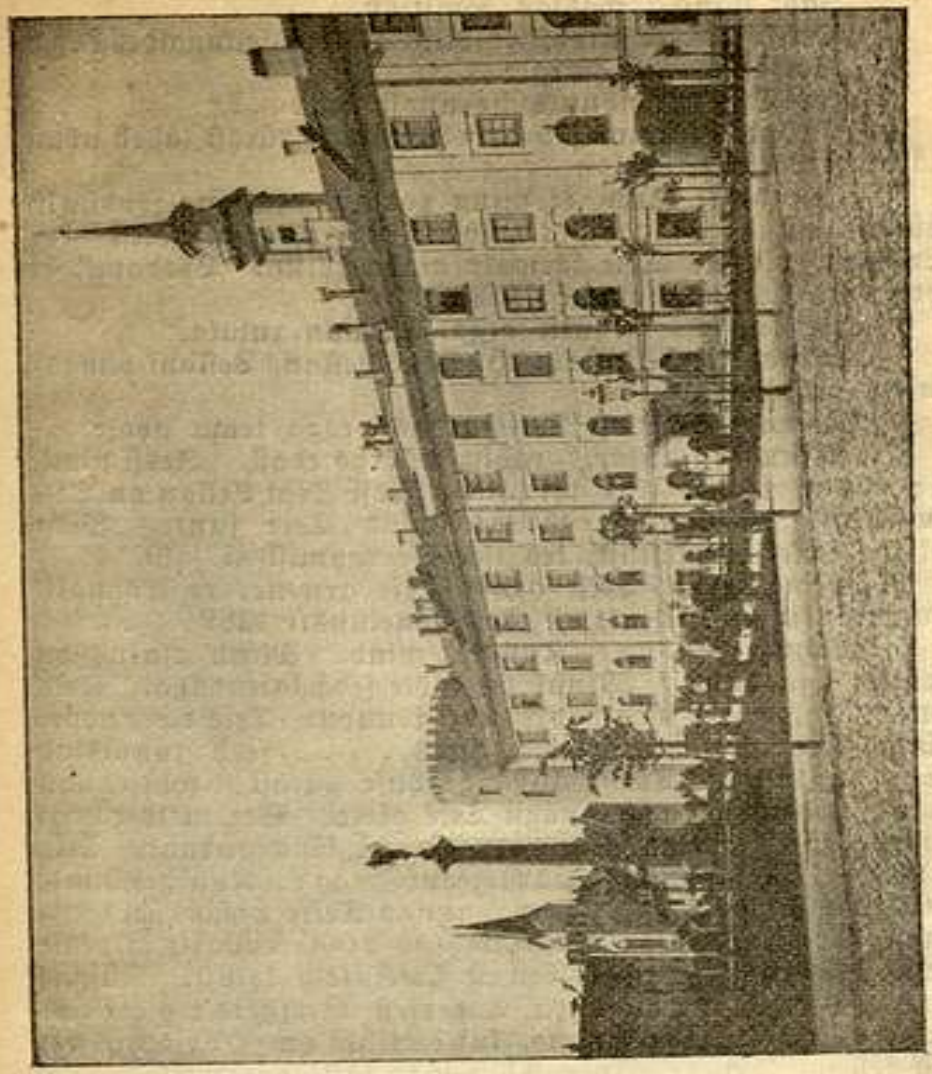

Riia loss, Kuberneri herra elutorteri ja kantseleidega.

jalad üles kirjutuslaua peale ja laskis siis oma kehaleentooli tagasi wajuda — nõnda armastawad ameeriklased enamaste istuda. Äkiselt koputati ukse külge. „Sisse!" hüüdis Anderson Brothers'i ärijuhataja ja tema nägu läi natuke walgeks. Uks läks lahti ja sisse astus wanadlane isand. Wõõras wõis ehk 50 aastat wana olla ja oli üle ja üle mustas riides.

„Herra Toomas W. F. Smitson?" küsis wõõras, pärast seda, kui ta oli labkeste teretanud.